

**ХЕВІ-
МЕТАЛ**

Ф 033 І

ХЕВІ- МЕТАЛ

Львів
Видавництво Старого Лева
2024

УДК 821.161.2-31

Ф 74

Фоззі

Ф 74

Хеві-метал [Текст] : роман / Фоззі. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 520 с.

ISBN 978-966-448-283-4

Перемога у пісенному шоу — чудовий старт для співака-початківця Івана Майбороди, або просто Вані, як називає його продюсер. Слава, впізнаність, ефіри мало не щотижня... Здається, що мрія про популярність і високі гонорари от-от справдиться. Але не так просто заробити своїм талантом, до того ж в умовах шаленої конкуренції і коли продюсер грає лише за своїми правилами.

Ця книжка — про життя за лаштунками шоубізнесу і про життя після шоу. Реальність диктує свої умови, в яких складно вижити, самореалізуватись, зберегти взаємини, відрізнити фальш від правди, не зрадити себе, а ще — зробити вибір. Бо цей вибір може бути дуже несподіваним.

УДК 821.161.2-31

© Фоззі, текст, 2024

© Слава Шульц, обкладинка, 2024

© Видавництво Старого Лева, 2024

ISBN 978-966-448-283-4

Усі права застережено

Ми вже грали у надто багато різних ігор,
щоб не спробувати ще й цієї.

Умберто Еко, «Маятник Фуко»

Найгірше — те, що злидні змушують людей
казати неправду.

*Габріель Гарсія Маркес,
«Полковникові ніхто не пише»*

Справжнє оповідання не написати чорнилом.
І кров'ю серця його теж не написати.
Його можна написати лише кров'ю чужого серця.
Перш ніж стати художником,
треба стати падлюкою.

О. Генрі, «Пекельне полум'я»

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

У тому, що сталося, Ваня міг звинувачувати тільки себе. Власне, це він і робив: кляв своє відображення в круглому люстерку, яке висіло у ванній, кривився у великому дзеркалі в коридорі. Він бігав маленькою квартирою, відганяв ногами Кота й намагався зібратися за кілька хвилин, а в голові стукало: «Винен, винен. Сам винен».

Треба було лягати раніше. Якщо тебе забирають на інтерв'ю о 6:10, треба прокинутись о 5:30, помити голову, поголитися, випити чогось гарячого, вдягнути чисте та бути готовим заздалегідь, бо тобі ще виходити надвір, перебігати дорогу та чекати розвозку під парадним нового будинку, в якому, за задумом, ти й живеш. Бо успішні артисти, переможці «Таланту» й Бронзові Голоси країни якщо і живуть на Червоному Хуторі, то в новобудові, з шикарним краєвидом на ліс.

У жодному разі вони не мешкають у брудно-коричневій гостинці*, серед ліміти та алкашів, які у темному жовт-

* Так званий «будинок готельного типу» — дев'ятиповерховий дім, що складається лише з маленьких однокімнатних квартир (*тут і далі — прим. ред.*).

ні щоранку прокидаються так само вдосвіта. Хтось із них вже гучно кашляв і курив у темному коридорі, хтось уже їхав у рипучому ліфті, а Ваня нісся крізь все це сходами, долаючи кожен марш за кілька довгих кроків.

Соромно жити на околиці, соромно винаймати крихітну однушку в гостинці. А найгірше — коли ти назвав розвозці ТРК не свою адресу й скерував водія до новобудови, що нависала над старим мікрорайоном. Ніби ти настільки успішний, що живеш там. І сам же проспав, схопившись від дзвінка водія: «Ми вже на місці, виходь».

Ваня збирався лягти об одинадцятій, ця цифра стала для нього маяком після надцятого перегляду фільму «Рок-зірка», де щойно звільнений вокаліст гурту «*Steel Dragon*» казав зміннику: «Ти думаєш, все просто? А лягати щодня об одинадцятій, щоби зберегти голос?». Голос дійсно треба було берегти — він щось останнім часом почав хилити, ледь дістаючи звичних нот. Може, вузли на зв'язках, а може, через зуби.

І що ж? Перед сном переслухав чергову двадцятку «*Billboard*» — нічого цікавого, два акорди та гудящі бочки. Оскаженів від цього та спробував заспокоїтися в ліжку, трохи погравши у «*Plants vs Zombies 2*». Трохи? Та де там — напорівся на якусь заможну корейську дитину, що накупила собі дорогих рослин, Пак блядь Сун чи щось таке, програв та відігравався ще годину. Тобто майже до третьої.

А потім крутився й крутився на матраці, намагався відігнати думки на кшталт «що робити?» і «як перебитися до першого числа?». Пів року Ваня жив у кредит по картці — всі сили йшли на те, щоби до початку кожного місяця вийти на нуль, а там ще місяць попереду, тому щось придумується. В усіх своїх теж голяки, треба

до першого листопада десь позичити гроші — попереду грудень, щось та й заробить. Під час тих невеселих розрахунків нарешті й заснув.

Звичайно, ідея про урочистий впевнений вихід з новобудови належала Трушину. Досвідчений директор вигадав це давно, коли ще не було машини, а Ваню кликали в ранкові шоу ледь не щотижня — особливо на канальне, одразу після перемоги в «Таланті».

Тоді він збирався переїхати в центр, але спливав час, а гостинка так і лишалася — з його надувним матрацом на підлозі та гітарою у кофрі.

Щоби здаватися успішним, — а на цьому в шоубізнесі трималося усе, — Гена Трушин підказав цей спосіб, назвавши його «виходом з-за пічки». І почав тоді Ваня прокрадатися зранку чагарями до синього хмарочоса, в якому, напевно, жили якісь суперлюди, що косили капусту комбайнами й не мали дурної звички вештатися старими будинками готельного типу.

Можна було б і на «Феде» поїхати, але витрати пального були б не менш ніж літрів п'ятнадцять — у два кінці до Лук'янівки далеко. Та й грюкало щось попереду справа, грюкало давно й сильно — так можна й не доїхати. Тому Трушин попросив розвозку, а Ваня мав просто вчасно прокинутися й удати втомлену зірку, яка живе десь під хмарами.

Ось нарешті й вулиця, ось і синій велетень — сяє кризь туман. Якщо швидко перебігти... Телефон захрипів першими квартами «*Smoke on the water*», Ваня на ходу втягнув голову в плечі, прийняв виклик і почав було кричати на випередження «зараз-зараз-вже-зараз», як почув «Бачу тебе» й помітив припаркований на виїзді білий

мікробус, що двічі підморгнув фарами. Помітили. Його завжди одразу помічають, й не тому, що він — Бронзовий Голос, просто навколо не так багато патлатих хлопців зростом у сто дев'яносто чотири сантиметри. Не переплутаєш.

Отож Ваня сідав у бусик (точніше, складався й протискався до вільного сидіння) і був уже остаточно роздратованим. Якась томна жінка позаду поцікавилася, чому це він не з того боку вийшов і скільки можна чекати. Неосяжне Євангеліє від Гени веліло в такому разі збрехати, що він сьогодні від дівчини, сусідки, а на зауваження про спізнення відповісти щось занозисте — так поводяться зірки. Та Ваня для цього був занадто злий, тож він мовчки всівся, підтягнув коліна ледь не до підборіддя й нічого не сказав у відповідь на обидва закиди.

Бусик різко розвернувся та вирушив до міста, дорогою надолужуючи згаяний час. В машині було тепло, ледве чутно буркотіло радіо, і Ваня, трохи заспокоївшись, за звичкою просканував — що грає, яка хвиля? Це «Рокс» і приємний дабовий мікс на «*Clocks*». «Ну, хоч щось добре сьогодні», — вирішив Ваня, вмотивувавшись зручніше й догнавшись коротким тривожним сном — маленьким бонусом для тих, хто мало спить і багато думає про погане.

*

Томний голос належав ведучій ранкового телевізійного шоу. Вона мала якесь гучне прізвище — Сьоміна-Глазуцька чи щось таке, подвійне та аристократичне. Добре, хоч не послав її у темряві — були б тобі тоді ефіри. Ведуча